

LBRIS

We know
books

CORINA CHIRIAC

*Două piese
de teatru*

*De profesie amant
Serenadă pentru Carul Mare*

Editura Școala Ardeleană
2022

LBRIS

We know
books

Cuprins

Cuvânt-înainte / 5

De profesie amant / 11

Serenadă pentru Carul Mare / 91

DOREL MAXAN – alias DUDU

VIOLETA

GEORGICĂ

DAN PETROVICI – alias „PASTORUL”

TUȚA

LAURA CRISTIAN

ZOZO ȘI GAȘCA

AVOCAT VINCENTIU ȘERBAN

YVONNE

ANA MARIA CARMEN IZABELA PAMFIL

ACTUL I

La ridicarea cortinei, decorul (același pe tot parcursul piesei) reprezintă un apartament modern în anii 1970, din care se vede și se folosește doar salonul. Acesta cuprinde o bibliotecă extraplătă pe un perete în care se găsesc televizor, magnetofon, un radio vechi, pick-up, cărți, discuri, bibelouri. În fundul camerei, o fereastră mare și o ușă care dă spre o terasă, dreapta fund ușă bucătărie, stânga fund ușă dormitor, laterală stânga ușa de intrare. O canapea de trei persoane privește spre sală. În rest, fotolii joase, măsuțe, plante curgătoare, câteva statuete, pe jos perne și reviste aruncate. Undeva la vedere, un șevalet cu scăunel. De șevalet e agățată o bonetă roșie cu ciucure lung, negru. Pe scăunel, o paletă nouă, pe o măsuță – un borcan cu pensule, toate noi. Pe șevalet, o pânză deja întinsă pe cadru, pe care e început un nud diform și dizgrațios care se completează, după caz.

La ridicarea cortinei, pe canapea stă incomod o duduică blondă, Violeta, care se smiorcăie încet. Dorel (pentru intimi și, mai ales, intime, Duduleț) se plimbă agitat prin cameră fumând. Duduia sughite din când

URDIS | We know
*în când ca pentru a-și marca sfârșitoarea prezentă.
 Dudu se oprește în fața ei și o privește plictisit.*

DUDU: Și cât mai ai de gând să plângi?

Emoționată de această atenție neașteptată, duduia începe să plângă cu adevărat, sughite cu adevărat, se înecă și tușește. Dorel îi întinde un pahar cu apă, în timp ce din buzunar scoate o batistă cu care vrea să-i ștergă ochii, dar duduița îl prinde de mână ca să-l tragă spre ea. Din nefericire, era paharul plin în mâna respectivă, pahar care, evident, se varsă, urmează țipete, mormăieli etc.

DUDU: Uite ce e, măi fată! Înțelege că un bărbat ca mine nu e un iepure de casă. Eu sunt o trufanda din care guști, mai bine spus deguști și-ți vezi de treabă.

VIOLETA: Dar eu te iubesc, Dudule!

DUDU: Sunt absolut convins. De asta e bine să ne despărțim acum. Fii sigură că rămânem buni prieteni, că, dacă ne vom întâlni... întâmplător..., îmi va face plăcere să te întreb ce mai faci, să văd că o duci bine, într-o zi te voi întâlni cu soțul, cu copilul într-un cărucior...

VIOLETA: N-am să mă mărit niciodată.

DUDU: N-aștepta să mă decid eu să mă-nsor.

VIOLETA: Și dacă te aștept?

DUDU: Măi piseoi! Fii rezonabilă și caută să înțelegi.

Eu nu mă însor. Din principiu. Și nu-mi place să lungesc o legătură pentru că, uite, încep complicațiile. Crezi că ești singura care m-a urmărit și mi-a făcut scene când eram cu cineva? Crezi că ești singura care, jurând că mă iubește, jurând că... mă rog, de toate... m-a părăsit, s-a măritat bine mersi și azi sunt la casa lor?! Ba unele nu mai îmi dau nici bună ziua, deși, ca să zic așa, eu le-am deschis ochii în viață!

VIOLETA: Da' de ce trebuie să se termine?

DUDU: Pentru că tot ce e frumos în viață durează foarte puțin.

VIOLETA: Da' de ce trebuie să existe asemenea aventuri care să-ți strice viața?

DUDU (*savant*): Ești foarte copil! E normal la vârsta ta! Mai târziu ai să înțelegi. Cel mai frumos lucru în viață e aventura! Te acaparează, îți dă maximum de preocupare și, mai ales, maximum de satisfacție. E mereu proaspătă, nouă, necunoscută... și durează exact cât ține și plăcerea pe care ți-o dă prima căpșună de vară. Dacă te încapățânezi s-o păstrezi, se strică și trebuie s-o arunci, pricepi? Tot o arunci! Cel

LIBRIS

We know

mai bine e să rupi o legătură când te mai leagă ceva de persoana în cauză. Așa îi poți păstra chiar și toată viața o amintire plăcută. Sigur, la început, ca orice început, e greu de înțeles, dar, când te obișnuiești, jocul e fermecător și unic.

VIOLETA: Bine, dar eu...

DUDU: Măine mă voi plictisi eu, poimăine, tu!

VIOLETA: Nu, eu nu mă voi plictisi niciodată.

DUDU (*cu falsă tristețe*): Eh, mi s-a-ntâmplat să fiu înșelat și părăsit pentru că n-am sfârșit-o la timp.

VIOLETA: Nu te-au iubit, de aia.

DUDU: Ba da, m-au iubit. Dar eu nu ofer ce vă interesează pe voi dincolo de-o noapte. Ce dracu' nu pricepi?! Nici măcar nu apreciezi că mă obosesc să-ți explic.

VIOLETA: Dar eu mă mulțumesc să stau lângă tine oricum.

DUDU: La naiba te mulțumești! Peste o săptămână vei fugi mâncând pământul.

VIOLETA: Nu-i adevărat! (*Se ridică și se agață de gâtul lui.*) Ești bun, și cuminte, și tandru, și...

DUDU: Și nu sunt bun, nici cuminte, iar tandrețea e pentru mine ca bisturiul pentru chirurg: e un obiect profesional fără de care n-aș fi

de profesie amant! (*O mângâie și o împinge. Continuă doctoral*) Tandrețea încălzește și înmoaie ambițiile, vanitățile, încăpățânările, sufletele, tot! Măi pisoi, de ce mă silești tu să spun lucruri care nu vă plac, hmmm? Sunt bun și tandru până cuceresc și devorez victima! Un caz ca al tău e un caz rezolvat, fato! Un dosar închis, se pune la arhivă și deschidem alt dosar. Acum ai înțeles?

VIOLETA (*se retrage cu ură*): Ești un...

DUDU: Știu, sunt un monstru, o brută, o bestie, dar fii bună și du-te, că aștept pe cineva!

VIOLETA: Am să-i scot ochii când o veni.

DUDU: Nu merită osteneala, e un bărbat, nici măcar...

VIOLETA: Nu te cred.

DUDU: Coboară și pândește la intrare ca de obicei.

Violeta își ia geanta și iese trântind ușa.

DUDU: Uuuf, fufele astea, o să-mi strice ușa! Parcă s-au vorbit toate s-o trântescă la plecare. Trebuia să mă fac avocat... pe când așa, pledez pe gratis. Uuuuf!

Dudu se pregătește să dea un telefon, dar sună la ușa. Intră un adolescent pirpiriu, cu ochelari, coșuri pe față, cu păr cânepiu, tuns prost, cu un costum vechi și

IBDIS | We know
modest, rămas mic, cu ghețe mari. Ține în mână un pachet învelit în ziar.

DUDU: Intră, tinere, și ia loc. Ce-i aia?

GEORGICĂ: Niște ștrudele de la mama, ea le-a făcut pentru dumneavoastră.

DUDU: Foarte drăguț, mersi. (*Dudu ia pachetul, îl duce în bucătărie, revine.*) Ia loc, drăguță, și închide ușa, că se face curent! (*De emoție, Georgică trânteste ușa.*) Și tu, Brutus? Hai intră și așază-te odată!

GEORGICĂ: Da, maestre! Permiteți? (*Se așază timid pe un sfert de fotoliu, găsește o firimitură pe jos și caută o scrumieră în care o aruncă cu grijă, apoi inspectează locul în căutarea altor gunoai. Marele Duduleț îl studiază scurt, apoi întreabă*)

DUDU: Fumezi?

GEORGICĂ: Da, maestre! Ăăă, eu nu... mulțumesc, dar știți...

DUDU: Prost, tinere, foarte prost... unul din primele atribute ale unui amant, vreau să zic ale unui tânăr care dorește să pășească pe spinosul drum al acestei profesii, deoarece, ține minte, asta e o profesie, și încă una grea, e țigara!

GEORGICĂ: Da, maestre! Știți, eu...

DUDU: Iar! Dragul meu, cu modestia nu vei cuceri niciodată o femeie! Vreau să zic, cu adevărata modestie. Femeia, tinere, este o... ca o... cum să-ți explic eu..., câți ani ai?

GEORGICĂ: 19, maestre! Dacă-mi permiteți...

DUDU: Ehee, eu la 19 ani eram deja idolul multor doamne! Mă uitam o dată adânc, fix la ele, și le năvălea o dragoste atât de mare, că erau gata să lase tot pentru mine!

GEORGICĂ: Eh, maestre, dumneavoastră...

DUDU: Ce, nu mă crezi?

GEORGICĂ: Vai, tocmai voiam să spun că...

DUDU: Chiar nu fumezi?

GEORGICĂ: Tocmai voiam să spun că eu...

DUDU: Ia încearcă! Ești mare, e rușine! (*Dudu îi întinde o cutie desfăcută, plină cu țigări. Georgică se șterge pe fruntea îngustă, se freacă la nas, înghite în sec, își potrivește mai bine ochelarii și ia timid o țigară din cutia de metal auriu, cu desene de femei goale căzute în extaz, pe care i-o întinde „maestrul”.*)

GEORGICĂ: Vai, maestre, vă mulțumesc! (*O ia cu trei degete și nu se hotărăște ce să facă cu ea.*)

DUDU: Ți, țî, țî! Țigara, scumpul meu, este un atribut esențial al bărbatului cuceritor, pentru

că întreg arsenalul de gesturi care compun actul fumatului trebuie să lase, după caz, o impresie de siguranță sau preocupare. Un bărbat care nu fumează pare în ochii unei femei tot atât de curios ca o femeie care trage cu arma, de exemplu, în ochii unui bărbat. Înțelegi? Sunt două lucruri care merg mână în mână de secole. Poate n-ar avea sens să-ți prezint o istorie despre vechimea fumatului în lume încă din secolul al XVI-lea, când Papa Nicot a adus tutunul la curtea Franței. Așa..., ce ziceam? Da, actul fumatului poartă amprenta celui ce-l parcurge și, dacă știi asta, îți poți compune felul în care fumezi funcție de situația în care te afli, de femeia pe care o ai în apropiere. Poți fuma elegant sau sofisticat, mitocănește sau indiferent, nervos când vrei să accentuezi o supărare, insinuant, vulgar, delicat, înțelegi tu... Fiecare amănunt, de la apucarea țigării până la stingerea ei în scrumieră, în ceașca de cafea sau cu tocul pantofului, contează. Funcție de situație, contează dacă stingi țigara imediat ce-ai aprins-o la jumătate sau tragi din ea până la ultima rezistență, înțelegi? Așa... Țigara, tinere, uită-te la mine, se ia cu două degete și se pune delicat

pe buza de jos, așa, apoi, cu buza de sus, se fixează țigara într-un colț al gurii și, după ce-o aprinzi, scoți primul fum. Aici e aici! Primul fum trebuie să-nvăluie pe femeie, să fie delicat ca o șoaptă, ca o promisiune pentru cele mai versate, fie vorba-ntr-un chip, că o femeie în fața unui bărbat nu poate fi nici măcar cât ești tu în fața mea! Eh, acum fă ce ți-am spus!

Georgică execută foarte stângaci instrucțiunile primite, se înecă, îi intră fum în ochi, îi cad ochelarii, îi cade țigara din mână și începe să plângă.

GEORGICĂ: Maestre, eu n-o să pot niciodată...

DUDU: Ei lasă, tinere, nu te mai smiorcăi, orice început e greu în viață! Ridică țigara de pe jos că-mi arzi covorul! Un amant nu plânge decât de formă. Totdeauna înainte de a-și cuceri victima, dacă e cazul, evident, niciodată după. Hai, gata cu văicăreala! (*Tânărul scoate din buzunar o batistă mare cu pătrate albastre în care-și suflă zgomotos nasul.*)

DUDU: Of! (*ostează adânc „marele” Duduleț*) Un amant nu-și suflă niciodată în halul ăsta nasul, mai ales într-o companie și în special într-o asemenea batistă care (*o miroase*) pute a săpun de rufe. Nu poți cuceri o femeie cu asemenea

LUPDIS

We know

cârpă de vase, dragule! (*Tânărul face ochii mari, Dudu scoate din buzunar o batistă albă, de mătase, perfect călcată și împăturită. I-o întinde tânărului, care o miroase încântat.*)
 Vezi?! Imaginează-ți că femeia pe care vrei s-o cucerești începe să plângă.

GEORGICĂ: Zău? De ce?

DUDU: Știi, insectele astea, muierile adică, plâng din te miri ce. Au fost învățate că, dacă plâng, par sensibile și impresionează. Mai ales dacă încep să-ți povestească viața lor și trebuie să te prefaci interesat, găsesc imediat momentul când încep să dea apă la șoareci: „Vai, ce nefericită sunt! Vai, ce ne iubită sunt!”. Ei bine, tu trebuie atunci să-ți scoți din buzunar o batistă fină, parfumată, cu care să-i ștergi mutra, după ce în prealabil ai pupat batista exact în locul cu care îi atingi „obrăjorul”!
 Apropo, câte femei ai avut?

GEORGICĂ: Maestre, știți, eu...

DUDU: Știi, dacă nu te cunosc, mi-e mai greu să-ți vorbesc. Ei?

GEORGICĂ: Știți, maestre, noi, adică mama, adică acasă aveam o servitoare. Eu eram mic și, cum mama era mereu plecată, fata asta, femeia asta, servitoarea adică se... mă...

vedea de mine... îmi dădea să mănânc, mă mai bătea... (*Tace.*)

DUDU: Și?

GEORGICĂ: Și într-o zi s-a-mbolnăvit. O îngrijeam eu, adică ea îmi spunea: „Fifi, du-te și adu-mi ceaiul!” sau, când se supăra: „Puță, scuzați, freacă mai tare pe spate, ce naiba!”... (*Tace.*)

DUDU: Și?

GEORGICĂ: Într-o zi, că încă nu se sculase din boală, mă cheamă la ea în cameră: „Stai lângă mine, Fifișor!”, zice.

DUDU: Dar de ce-ți zicea Fifișor?

GEORGICĂ: Nu știu, maestre, că pe mine mă cheamă Georgică!

DUDU: Bine și?

GEORGICĂ: „Stai lângă mine!”, zice. Eu stau. Ea începe să spună că e tristă, că o să moară, că n-o iubesc, că o las singură. Eu m-am speriat și zic: „Aoleu, tanti, nu muri, tanti, că eu te iubesc, tanti, zău!”. Ea deschide un ochi și zice: „Atunci, pupă-mă, să văz cât mă iubești!”. Eu dau să-i sărut mâna: „Nu acolo, boule, pe gură!”, și mă ia de mă pune lângă ea și mă apasă pe gură de era să mă sufoc. Pân' să zic eu ceva, mă dezbracă și mă urcă pe ea. Io tot